Beautiful day

Per EloiA el dt., 28/08/2007 - 09:00

Dia hermoso

Queen

-

Made in Heaven

Lletra original

It's a beautiful dayThe sun is shiningI feel goodAnd no-one's gonna stop me now, oh yeahIt's a beautiful dayI feel good, I feel rightAnd no-one, no-one's gonna stop me now mamaSometimes I feel so sad, so sad, so badBut no-one's gonna stop me now, no-oneIt's hopeless - so hopeless to even try

Lletra traduïda

Es un hermoso díaEl sol esta brillandoMe siento bienY nadie va a detenerme ahora, oh síEs un bonito díaMe siento bien, me siento cómodoY nadie, nadie va a detenerme ahora MamáA veces me siento muy triste, tan triste, tan malPero nadie va a detenerme ahora, nadieEs inútil tan inútil incluso intentarlo

gratis!!!

Què fa que un dia sigui preciós?, sovint ens pensem que un dia és bonic quan nosaltres fem o desfem, quan el nostre ego es projecta en els altres i en el món, quan som reconeguts, quan les coses van com nosaltres voldríem, quan la gent que ens envolta ens fa cas... però t'has plantejat alguna vegada que un dia és bonic independentment del teu estat?, t'has descobert algun dia sent estimat "per sorpresa"?, has pogut pair allò que deia un tal Jesús que *"Així sereu fills del vostre Pare del cel, que fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos." (Mt 5, 45)*?

El conte de Chante-Claire:

Chante-Claire era un ocellet que de matinada entonava sempre la seva cançó. I quan estava en l'èxtasi del seu cant, el Sol començava a sortir. I tota la terra s'il·luminava amb els seus raigs. *Durant tota la seva vida, Chante-Claire entonava el seu cant d ematinada. I l'alegria vessava del seu cor veient com tota la naturalesa s'omplia de llum al ritme de les seves notes.*

Però Chante-Claire va anar envellint. I va tenir por que quan la seva gorja emmudís, la terra no veuria més la llum del Sol. En la seva ingenuïtat, Chante-Claire es considerava necessari perquè la Terra s'alegrés i s'il·luminés amb la sortida del Sol.

Proper ja a la mort, va descobrir un dia la gran revelació: fatigat pels anys, Chante-Claire va quedar adormit mentre el Sol començava a mostrar les seus primers raigs matinals, que van acabar despertant-lo. I, immediatament es va posar a cantar.

*Va ser llavors quan va veure la **Veritat**. La va veure i no la va negar: no era e So qui sorgia al ritme del seu cant. Era el seu cant el que es posava en moviment en percebre els primers raigs que el Sol enviava abans de sortir. Ell s'havia cregut imprescindible. I, ara, al final de la vida, s'adonà que això no era més que un miratge. Llavors es va adonar de la Veritat. La Veritat consistia en què el seu bonic cant era possible perquè el Sol sortia. Aleshores es va adonar que la seva vida estava teixida per la **Gràcia i la Llibertat.** Per primera vegada no es va sentir amb l'"obligació" d'haver de cantar de matinada. Per primera vegada es va sentir totalment lliure. Llavors aixecà el vol entonant un cant de reconeixement i agraïment, anunciant a tothom que veia que el més profund i vertader de la vida era **la gràcia**. La humil i alegre acollida d'aquesta gràcia que se li oferia l'invitava a cantar més i més fort.*